

КТ „ПОДКРЕПА“

изх. № 0175
20.08.2016 г.
София

ДО
Г-Н ХАСАН АДЕМОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО ТРУДА,
СОЦИАЛНАТА И ДЕМОГРАФСКАТА
ПОЛИТИКА
КЪМ 43-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ОТНОСНО: Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за насърчаване на заетостта, № 602-01-47, внесен от Министерски съвет на 01.08.2016 г. и Законопроект за физическите лица и мерките за подкрепа, № 602-01-48, внесен от Министерски съвет на 4.08.2016 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН АДЕМОВ,

По повод изпратените от Комисията по труда, социалната и демографската политика проекти на Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за насърчаване на заетостта, № 602-01-47, внесен от Министерски съвет на 01.08.2016 г. и Законопроект за физическите лица и мерките за подкрепа, № 602-01-48, внесен от Министерски съвет на 4.08.2016 г.

КТ „ПОДКРЕПА“ изразява следното становище:

1. КТ „ПОДКРЕПА“ подкрепя по принцип проектите на Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за насърчаване на заетостта, № 602-01-47, и Законопроект за физическите лица и мерките за подкрепа, № 602-01-48, внесени от Министерски съвет на 01.08. и 04.08.2016 г.
2. КТ „ПОДКРЕПА“ предлага да се измени и допълни Закона за насърчаване на заетостта:

§1. Създават се нови ал.ал. 2 и 3 към чл. 16а от ЗНЗ със следната редакция:

„(2) Във връзка с осигуряване на достъп до пазара на труда и реинтегрирането в него на уязвими групи безработни и търсещи работа лица, МТСП възлага на национално представителните организации на работниците и служителите и на работодателите извършването на услуги от общ икономически интерес в областта на образованието, обучението и осигуряването на достъп до пазара на труда и реинтегрирането в него на уязвими групи безработни и търсещи работа лица.“

(3) Не са приложими схеми за минимална помощ при отпускането на средства по реда

 КТ „ПОДКРЕПА“
изх. № 0175
30.08.2016 г.
София

ДО
Г-Н ХАСАН АДЕМОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО ТРУДА,
СОЦИАЛНАТА И ДЕМОГРАФСКАТА
ПОЛИТИКА
КЪМ 43-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ОТНОСНО: Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за насърчаване на заетостта, № 602-01-47, внесен от Министерски съвет на 01.08.2016 г. и Законопроект за физическите лица и мерките за подкрепа, № 602-01-48, внесен от Министерски съвет на 4.08.2016 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН АДЕМОВ,

По повод изпратените от Комисията по труда, социалната и демографската политика проекти на Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за насърчаване на заетостта, № 602-01-47, внесен от Министерски съвет на 01.08.2016 г. и Законопроект за физическите лица и мерките за подкрепа, № 602-01-48, внесен от Министерски съвет на 4.08.2016 г.

КТ „ПОДКРЕПА“ изразява следното становище:

1. КТ „ПОДКРЕПА“ подкрепя по принцип проектите на Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за насърчаване на заетостта, № 602-01-47, и Законопроект за физическите лица и мерките за подкрепа, № 602-01-48, внесени от Министерски съвет на 01.08. и 04.08.2016 г.
2. КТ „ПОДКРЕПА“ предлага да се измени и допълни Закона за насърчаване на заетостта:

§1. Създават се нови ал. ал. 2 и 3 към чл. 16а от ЗНЗ със следната редакция:

„(2) Във връзка с осигуряване на достъп до пазара на труда и реинтегрирането в него на уязвими групи безработни и търсещи работа лица, МТСП възлага на национално представителните организации на работниците и служителите и на работодателите извършването на услуги от общ икономически интерес в областта на образованието, обучението и осигуряването на достъп до пазара на труда и реинтегрирането в него на уязвими групи безработни и търсещи работа лица.“

(3) Не са приложими схеми за минимална помощ при отпускането на средства по реда

на този закон за предоставянето на услуги от общ икономически интерес от национално представителните организации на работниците и служителите и на работодателите, когато същите не включват осъществяването на стопанска дейност и се предоставят от национално представителните организации или от центрове за професионално обучение, в които национално представителните организации притежават собственост, гарантираща им квалифицирано мнозинство при вземането на решенията.

§2. Съществуващите алинеи 2, 3 и 4 от чл. 16а стават съответно 4, 5 и 6, като старата ал. 3 (ал. 5 нова) и старата ал. 4 (ал. 6 нова) придобиват следната редакция:

„5) Администратор на помощта по ал. ал. 1, 2 и 4 е Агенцията по заетостта.

6) Условията и редът за отпускане на средствата по ал. ал. 1, 2 и 4 се определят с правилника за прилагане на закона.“

§3. Създава се нова т. 48 към §1 от Допълнителните разпоредби със следната редакция:

„48. Отпускането на средства от МТСП на национално представителните организации на работниците и служителите и на работодателите по реда на чл. 16а, ал. ал. 2 и 3 за извършването на услуги от общ икономически интерес, става под формата на компенсации за обществени услуги.“

МОТИВИ

Чл. 16а, ал. 1 от ЗНЗ определя „отпускането на средства по реда на този закон, с изключение на мярката по чл. 51, [да] се реализира под формата на схеми за минимална помощ, когато това е приложимо, при съобразяване с разпоредбите на Регламент (ЕС) №1407/2013 на Комисията от 18.12.2013 г. относно прилагането на чл. чл. 107 и 108 от ДФЕС към помощта De minimis (...)“.

Регламент (ЕС) №1407/2013 относно прилагането на чл. чл. 107 и 108 от ДФЕС към помощта De minimis е приет от Комисията с цел конкретизиране на съвместимите с вътрешния пазар държавни помощи, които да се освободят от предвидените в ДФЕС охранителни процедури за предварително уведомяване на Комисията с цел защита на конкуренцията и предотвратяване на необосновани предимства пред стопанските субекти, отразяващи се неблагоприятно на пазарните отношения.

Договор за функциониране на Европейския съюз

В чл. 107, §1 от ДФЕС четем, че „всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с вътрешния пазар“. Цитираната норма определя като „несъвместима с вътрешния пазар“ такава държавна помощ, която:

- нарушава или заплашва да наруши конкуренцията;
- чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производство;
- доколкото това поставяне поставяне в по-благоприятно положение засяга търговията между държавите-членки.

Очевидно, правилата за минимални помощи De minimis са насочени към това – да не се позволи осъществяването на протекционистка политика от държавите-членки, щото определени предприятия или производства да получат необосновано конкурентно предимство и по този начин да бъде изкривен европейският пазар. Не такива са обаче дейностите по **ЗНЗ** (насочени по дефиниция към насърчаване на заетостта, с фокус върху специфични уязвими групи на пазара на труда) и следователно тези дейности не следва да се квалифицират като попадащи в обхвата на правилата за минимални помощи De minimis.

Предвид горното, чл. **107**, §**2** и **3** предвиждат редица изключения за дейности, които – поради своя особен социален характер – не следва да се третират съгласно ограничаващите правила за минимални помощи De minimis. Така например чл. **107**, §**3**, б.б. „а“, „б“ и „в“ от **ДФЕС** определят, че *„за съвместими с вътрешния пазар могат да се приемат: а) помощите за насърчаване икономическото развитие на региони, където жизненото равнище е необичайно ниско или където има високо равнище на непълна заетост (...); б) помощите (...) за преодоляването на сериозни затруднения в икономиката на държава-членка; в) помощите, които имат за цел да улеснят развитието на някои икономически дейности или на някои икономически региони, доколкото тези помощи не засягат по неблагоприятен начин условията на търговия до степен, която противоречи на общия интерес“.*

Ежегодните дейности на социалните партньори по **НПДЗ** са предназначени именно към *„насърчаване икономическото развитие на региони, където жизненото равнище е необичайно ниско или където има високо равнище на непълна заетост“*, насочени са към *„преодоляването на сериозни затруднения в икономиката на държава-членка“* и имат за цел *„да улеснят развитието на някои икономически дейности или на някои икономически региони“*, като тези дейности категорично *„не засягат по неблагоприятен начин условията на търговия до степен, която противоречи на общия интерес“* – дори напролет! Следователно всичките държавни помощи, предоставяни във връзка с изпълнението на **НПДЗ**, най-малкото попадат в привилегирования обхват на чл. **107**, §**3**, б.б. „а“, „б“ и „в“ от **ДФЕС** и е въпрос на политическа далновидност и адекватна социална политика страната ни да се възползва от това – особено предвид катастрофалната демографска политика и структурни проблеми на пазара на труда.

В този контекст е регламентацията по чл. **106**, §**2** от **ДФЕС**, определящ *„предприятията, които са натоварени с функцията да оказват услуги от общ икономически интерес (...), [да] се подчиняват на разпоредбите, съдържащи се в Договорите и в частност на правилата на конкуренцията – доколкото прилагането на тези правила не пречат юридически или фактически изпълнението на специфичните задачи, които са им възложени. Развитието на търговията не трябва да се засяга до степен, която би била в противоречие с интересите на Съюза“.*

Следователно, основна цел на правилата за минимални помощи De minimis е да се гарантира конкуренцията и да не се допусне засягане развитието на търговията в противоречие с интересите на Съюза. Тази цел обаче не е абсолютна. Предоставянето на *„услуги от общ икономически интерес“* се ползва с нормативно обосновани предимства и спрямо него правилата за минимални помощи De minimis могат да бъдат прилагани само дотолкова, доколкото *„прилагането на тези правила не пречат юридически или фактически изпълнението на специфичните задачи“*, възложени на доставчиците на услуги от общ икономически интерес. И не би могло да бъде иначе – тъй като т.нар. *„услуги от общ икономически интерес“* не представляват търговски продукт, не съществува достатъчно изразен пазарен интерес за предоставянето им на свободни пазарни начала и ако не бъдат поставени в привилегирован режим, обществото би се лишило в голяма степен или напълно от тяхното предоставяне, а това ще заплаши социалния мир с най-тежки последствия за редица специфични уязвими групи, които по правило са фокус на **НПДЗ**.

Съобщение от Комисията (СОМ/2011/0900)

В чл. 14 от ДФЕС във вр. с чл. 36 от Хартата за основните права и Протокол №26 относно услугите от общ интерес четем: „като се има предвид мястото на услугите от общ икономически интерес в общите ценности на Съюза, както и тяхната роля за социалното и териториалното сближаване на Съюза, Съюзът и държавите-членки (...) следят тези услуги да се осъществяват съобразно принципи и при условия, по-специално икономически и финансови, които да им позволяват да изпълняват своите задачи“.

Услугите от общ интерес (УОИ), Услугите от общ икономически интерес (УОИИ) и Социалните услуги от общ интерес (СУОИ) са дефинирани в Съобщението „Рамка за качеството за услугите от общ интерес в Европа“ (СОМ/2011/0900). По-специално, като „услуги от общ икономически интерес“ се определят „икономически дейности, даващи резултати от полза за цялото общество, които без публична намеса не биха били предоставени от пазара (или биха били предоставени при различни условия по отношение на качеството, безопасността, достъпността, равното третиране или универсалния достъп)“. Предвид това, такива услуги се възлагат „въз основа на критерий за общ интерес“ – какъвто без съмнение е критерият за национална представителност и всеки един от критериите, които се залагат ежегодно в НПДЗ. По-нататък в Съобщението четем, че „социалните услуги от общ интерес“ включват „схемите за социална сигурност, покриващи основните рискове в живота, и редица други основни услуги, предоставяни пряко на лицето, които имат превантивна и социално сближаваща/приобщаваща роля“. Дейностите по НПДЗ, насочени към повишаване квалификацията на най-уязвимите слоеве от обществото и тяхното реинтегриране на пазара на труда без съмнение отговарят и на този критерий.

Регламент (ЕС) №1407/2013

Допълнителен аспект в нормативното поставяне на проблема намираме в т. 4 от Преамбюла към Регламент (ЕС) №1407/2013, където четем, че „предприятие по смисъла на правилата за конкуренцията, посочени в ДФЕС, е всеки субект, упражняващ стопанска дейност, независимо от правния му статут и начина, по който той се финансира“. Следователно, per argumentum a contrario достигахме до извод, че по смисъла на правилата за конкуренцията, посочени в ДФЕС (съществена част от които са именно правилата за минимални помощи De minimis), субектите, които не упражняват стопанска дейност, не представляват „предприятия“ в този конкретен смисъл. Национално представителните организации на работниците и служителите и на работодателите, които не упражняват стопанска дейност, не следва да се третират като „предприятия“ в стопанския смисъл на думата – макар да представляват „предприятия“ в един по-общ, структурен и организационен смисъл. Никой от социалните партньори не е стопански субект в строгия смисъл на думата, а още по-малко осъществява каквато и да било стопанска дейност при изпълнение на възложените му дейности по НПДЗ.

Кодекс на труда

Работниците и служителите имат право съгласно чл. 4, ал. 1 от КТ „без предварително разрешение, свободно да образуват по свой избор синдикални организации, доброволно да встъпват и да излизат от тях, като се съобразяват само с техните устави“. Така образуваните синдикални организации „представляват и защитават интересите на работниците и служителите пред държавните органи и пред работодателите по въпросите на трудовите и осигурителните отношения и на жизненото равнище чрез колективно преговаряне, участие в тристранното сътрудничество, организиране на стачки и други действия съгласно закона“ – в т.ч. и посредством ежегодно възлаганите им действия по НПДЗ. Аналогично право имат работодателите съгласно чл. 5, ал. 1 от КТ – „без предварително разрешение, свободно да образуват по свой избор организации, които да ги представляват и защитават, както и доброволно да встъпват и да излизат от тях, като се съобразяват

само с техните устави“. Така образуваните организации на работодателите „представляват и защитават своите интереси чрез колективно преговаряне, участие в тристранното сътрудничество и чрез други действия съгласно закона“ – в т.ч. и посредством ежегодно възлаганите им действия по НПДЗ.

По-специално функцията на национално представителните синдикални и работодателски организации е дефинирана в чл. 3 от КТ, според който „държавата осъществява регулирането на трудовите и непосредствено свързаните с тях отношения, осигурителните отношения, както и въпросите на жизненото равнище в сътрудничество и след консултации с представителните организации на работниците и служителите и на работодателите“. Цитираното тристранно сътрудничество отличава национално представителните синдикални и работодателски организации от който и да било друг субект на българското право, като ги доближава в максимална степен до компетенциите, относими както към ежегодното конкретизиране на НПДЗ, така и до тези, относими към изпълнение на заложените в НПДЗ дейности. Никой друг субект на българското право не е по-тясно свързан с „трудовете и непосредствено свързаните с тях отношения, осигурителните отношения, както и въпросите на жизненото равнище“, отколкото са синдикалните и работодателските организации. Националната представителност, която се признава на тези организации съгласно чл.чл. 34-36а от КТ, е допълнителна гаранция за качеството, надеждността и предвидимостта на осъществяваните от тези организации дейности. Никой друг субект на българското право не преминава през по-надеждна атестация на своята способност да третира адекватно въпроси, свързани със заетостта и в частност – с дейностите по НПДЗ. Изискването национално представителните организации на работниците и служителите и на работодателите да притежават поне 67% от собствеността, управлението и контрола на центрове за професионално обучение, изпълняващи услуги от общ икономически интерес, за които остават неприложими минималните помощи (De minimis), е гаранция за действителните цели и задачи от общ икономически интерес, за чието постигане съществуват тези центрове.

Регламент (ЕС) №360/2012

Важен за пълното изясняване на въпроса е и Регламент (ЕС) №360/2012 на Комисията от 25.04.2012 г. относно прилагането на чл.чл. 107 и 108 от ДФЕС към минималната помощ (De minimis) за предприятия, предоставящи услуги от общ икономически интерес (каквито именно настояваме, че са национално представителните организации на работниците и служителите в качеството им на изпълнители на дейности по НПДЗ). В т. 15 от Преамбюла към цитирания нормативен акт се разглеждат условията, които трябва да бъдат изпълнени, „за да не представлява държавна помощ компенсацията за предоставяне на услуга от общ икономически интерес“. Тези условия гарантират, че „компенсация, чийто размер е ограничен до нетните разходи, които извършва ефективно работещо предприятие за предоставянето на услуга от общ икономически интерес, не представлява държавна помощ по смисъла на чл. 107, §1 от ДФЕС“ и след като не представлява държавна помощ, не може да представлява и минимална помощ De minimis (отделно от приложените по-горе аргументи, също и заради това, че минималната помощ е частен случай на държавните помощи).

Дело C-280/00 „Altmark Trans GmbH“ на СЕС

Регламент (ЕС) №360/2012 при очертаване на критериите, съгласно които една компенсация за предоставяне на услуга от общ икономически интерес не следва да се разглежда като държавна помощ (и следователно за нея остават неприложими правилата за минимални помощи De minimis), препраща към Решението от 23.07.2003 г. по дело C-280/00 „Altmark Trans GmbH“ на СЕС (чиято юридическа сила до голяма степен съответства на тази на Тълкувателните решения на върховните съдилища в България, а след цитираната референция чрез посочения по-горе Регламент придобива силата на закон – с приложимост на чл. 5, ал. 4 от Конституцията в случай на несъответствие с българското законодателство).

В т.т. **89-93** от цитираното Решение на **СЕС** се установяват **4** критерия, които, ако са налични кумулативно, водят Европейските съдии до категоричния извод, че „компенсацията за обществена услуга не представлява държавна помощ“:

- 1) предприятието-получател трябва действително да има задължения за предоставянето на обществена услуга и тези задължения трябва да са ясно дефинирани;
- 2) параметрите, въз основа на които се изчислява компенсацията, трябва да бъдат установени предварително по обективен и прозрачен начин;
- 3) компенсацията не може да надвишава това, което е необходимо за покриване изцяло или частично на разходите, възникнали при изпълнението на задълженията, свързани с предоставянето на обществената услуга, като се отчитат съответните приходи и разумна печалба;
- 4) когато предприятието, което трябва да изпълнява задължения за обществена услуга, в конкретен случай не е избрано вследствие на процедура за възлагане на обществена поръчка, която би позволила да бъде избран оферентът, който е в състояние да предостави тези услуги на най-ниската цена за общността, равнището на нужната компенсация трябва да се определи въз основа на анализ на разходите, които би направило едно типично предприятие, добре управлявано и снабдено с достатъчно оборудване.

При ежегодното утвърждаване на **НПДЗ** и възлагането на съответни части от неговото изпълнение на национално представителните организации на работниците и служителите и работодателите са налице и четирите кумулативно изискуеми признака по предходните текстове, обуславящи извод, че отпускането на средства по см. на чл. **16а**, ал. **1** от **ЗНЗ** е компенсация за предоставяне на услуга от общ икономически интерес и не следва да се реализира под формата на схеми за минимални помощи De minimis – именно съгласно разпоредбите на **Регламент (ЕС) №1407/2013** във вр. с чл.чл. **107** и **108** от **ДФЕС**, към които чл. **16а** от **ЗНЗ** прераща. Противното би било нарушение на правото на Съюза и би застрашило предоставянето на услуги от общ икономически интерес, каквито без съмнение са дейностите по **НПДЗ**.

Дело №С-185/14 „EasyPay AD“ на СЕС

В горния смисъл е и Решението от **22.10.2015** г. по дело **№С-185/14 „EasyPay AD“** на **СЕС**, образувано по преюдициално запитване по реда на чл. **267** от **ДФЕС**, отправено с Определение от **09.04.2014** г. по адм.д.№**14402** от **2013** г. на **ВАС** за тълкуване на Решение **2012/21/ЕС** на Комисията от **20.12.2011** г. относно прилагането на чл. **106**, §**2** от **ДФЕС** за държавната помощ под формата на компенсация за обществена услуга, предоставена на определени предприятия, натоварени с извършването на услуги от общ икономически интерес. В цитираното преюдициално запитване е зададен следният въпрос: „следва ли разпоредбите на чл.чл. **106** и **107** от **ДФЕС** да се тълкуват в смисъл, че не допускат ограничение на свободната конкуренция при предоставяне на пощенска услуга като описаната (делото във **ВАС** е против възложените на „Български пощи“ **ЕАД** функции по изплащането на пенсии – бел. **КТ „Подкрепа“**), когато това е обосновано с императивни съображения, свързани с гарантирането на основно конституционно право на гражданите и социалната политика на държавата, и паралелно с това, когато характерът на услугата позволява същата да се квалифицира като услуга с общ икономически интерес, при положение, че получаваното от доставчика на услугата възнаграждение представлява компенсация, ненадвишаваща определения размер по чл. **2**, §**1**, б. „а“ от Решение **2012/21/ЕС**“.

Така запитан, СЕС напомня, че „за да се квалифицира дадена мярка като държавна помощ, трябва да са изпълнени всички условия, посочени в чл. 107, §1 от ДФЕС. 1) трябва да става въпрос за намеса на държавата или чрез ресурси на държавата; 2) тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията между държавите членки; 3) тя трябва да предоставя предимство на своя получател; и 4) тя трябва да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията“. СЕС взема предвид и това, че „с оглед прилагане разпоредбите на правото на Съюза в областта на конкуренцията, предприятие е всяко образувание, което извършва икономическа дейност, независимо от правния му статут и начина му на финансиране. От друга страна, всяка дейност, която се състои в предлагане на стоки или услуги на даден пазар, представлява икономическа дейност“. По-нататък СЕС съобразява и това, че „организациите, които спомогат за управлението на обществената услуга за социално осигуряване, изпълняват функция с чисто социален характер. Всъщност тази дейност се основава на принципа на солидарност и няма стопанска цел“. Идентичен е характерът и на дейностите, осъществявани в изпълнение на НПДЗ.

По-нататък СЕС констатира, че „съответната държавна мярка не попада в обхвата на чл. 107, §1 от ДФЕС, когато съставлява компенсация, която представлява насрещна престация за услугите, осъществени от предприятията-получатели за изпълнението на задължения за обществени услуги, и поради това тези предприятия в действителност не получават финансово предимство и следователно не са поставени в по-благоприятно конкурентно положение спрямо конкурентните предприятия“. В тази връзка СЕС се позовава на критериите по обсъденото по-горе дело C-280/00 „Altmark Trans GmbH“ и воден от горните разсъждения, достига до извод, че „чл. 107, §1 от ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако извършването на пощенски парични преводи, чрез които се изплащат пенсии, представлява икономическа дейност, тази разпоредба все пак не се прилага при предоставено от държава-членка на предприятие като разглежданото по главното производство (има се предвид „Български пощи“ ЕАД – бел. КТ „Подкрепа“) изключително право да изплаща пенсии чрез пощенски парични преводи – стига тази услуга да е услуга от общ икономически интерес, компенсацията за която представлява насрещната престация за услугите, осъществени от това предприятие за изпълнение на задължението му за обществена услуга“. Аналогията в цитирания случай с дейностите, осъществявани от национално представителните организации на работниците и служителите и работодателите в изпълнение на възложените им функции по НПДЗ е неизбежна.

Заключителни бележки

На първо място, цитираната нормативна уредба води до категоричен извод, че европейското право разграничава и отделя компенсациите за предоставяне на услуги от общ икономически интерес от държавните помощи, за които са приложими правилата за минимална помощ De minimis. Освен това европейското право внася категорично разграничение между държавни помощи, които са съвместими с вътрешния пазар и такива, които са от естеството да нарушат конкуренцията и да изкривят пазара.

На второ място, европейското право дефинира ясно що е „услуга от общ икономически интерес“, респективно – що е „компенсация“ за предоставянето на такава услуга. Отпускането на средства на национално представителните организации на работниците и служителите и работодателите за изпълнение на възложените им функции по НПДЗ представлява без съмнение именно такава „компенсация“ съгласно подробно разглежданите критерии на европейското право и – доколкото не включва осъществяването на стопанска дейност – не следва да се ограничава от правилата за минимална помощ De minimis.

Чл. 16а, ал. 1 от ЗНЗ въвежда изискване отпускането на средства по реда на този закон (с изключение на мярката по чл. 51, насочена към работодателите) да се реализира „под формата на схеми за минимална помощ, когато това е приложимо, при съобразяване с разпоредбите на

Регламент (ЕС) №1407/2013 на Комисията от 18.12.2013 г. относно прилагането на чл.чл. 107 и 108 от ДФЕС към помощта De minimis (...). Очевидно това не е приложимо по отношение на национално представителните организации на работниците и служителите и работодателите във връзка с изпълнението на възложени им функции по НПДЗ.

Противното би поставило българската държава в нарушение на чл. 106, §2 от ДФЕС във вр. с т. 4 от Преамбюла към Регламент (ЕС) №1407/2013 и т. 15 от Преамбюла към Регламент (ЕС) №360/2012, а така също – в нарушение на задължителните тълкувателни установления от т.т. 89-93 в Решението по Дело C-280/00 „Altmark Trans GmbH“ на СЕС и тези в Решението по дело №C-185/14 „EasyPay AD“ на СЕС, образувано по преюдициално запитване на ВАС по аналогичен проблем.

И не на последно място – евентуален отказ национално представителните организации на работниците и служителите и работодателите да бъдат освободени от правилата за минимална помощ De minimis при изпълнение на възложени им функции по НПДЗ би било пропуск от страна на българската държава да се възползва от привилегиите на чл. 107, §3, б.б. „а“, „б“ и „в“ от ДФЕС в интерес на своите граждани и най-вече – в интерес на уязвимите групи на пазара на труда, които по правило са приоритет на дейностите по НПДЗ.

Предложеното допълнение в чл. 16а от ЗНЗ е в пълно съзвучие с цитираните норми от европейското право и прецизира българското законодателство във връзка с разгледаните по-горе правила, критерии и разграничения. Взети са предвид националните условия и актуалните социални потребности при осъществяването на дейности по НПДЗ. Евентуален отказ от предложеното допълнение би застрашил стабилността на предлаганите услуги от общ икономически интерес и потърпевши от това ще се окажат преди всичко най-слабите в социално и икономическо отношение граждани. Това – освен че ще доведе до сериозни сътресения и вреди за социалния мир – ще мобилизира сериозни юридически възражения срещу подобно неглежиране на европейското социално законодателство.

Прилагаме и съвместна позиция на КТ „ПОДКРЕПА“ и АИКБ изпратена до министъра на труда и социалната политика, която се подкрепя принципно от всички национално представителни организации на работниците и служителите и работодателите.

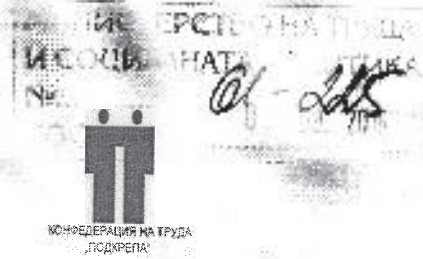
С УВАЖЕНИЕ:

ИНЖ. ДИМИТЪР МАНОЛОВ

ПРЕЗИДЕНТ НА КТ „ПОДКРЕПА“

Асоциацията на индустриалния капитал в България

Конфедерация на труда
„ПОДКРЕПА“

СЪВМЕСТНА ПОЗИЦИЯ

на

КТ „Подкрепа“ и на АИКБ

относно

*неприлагане на схеми за минимална помощ /De minimis/
спрямо компенсациите за предоставяне на услуги
от общ икономически интерес*

Днес, 02 август 2016 г., Конфедерация на труда „Подкрепа“ и Асоциацията на индустриалния капитал в България,

като взеха предвид чл.чл. 3-5 и 34-36а от Кодекса на труда във връзка с Регламент (ЕС) 1407/2013 (ЕС) на Комисията от 18.12.2013 г. и Регламент №360/2012 на Комисията от 25.04.2012 г. относно прилагането на чл.чл. 107 и 108 от ДФЕС към помощта *De minimis*, Решение №2012/21/ЕС на Комисията от 20.12.2011 г. относно прилагането на чл. 106, §2 от ДФЕС за държавната помощ под формата на компенсация за обществена услуга, чл. 14 от ДФЕС във вр. с чл. 36 от Хартата за основните права и Протокол №26 относно услугите от общ интерес, Съобщението „Рамка за качеството за услугите от общ интерес в Европа“ (COM/2011/0900), а така също - Решението от 23.07.2003 г. по дело С-280/00 „Altmark Trans GmbH“ на СЕС и Решението от 22.10.2015 г. по дело №С 185/14 „EasyPay AD“ на СЕС,

достигнаха до съвместна позиция за предлагане на изменение и допълнение на Закона за насърчаване на заетостта, с цел прецизиране на съществуващата нормативна уредба и привеждане на същата в съответствие с цитираните по-горе европейски регламенти, позиции на Комисията и тълкувателни решения на Съда на ЕС относно неприлагане на схеми за минимална помощ /De minimis/ спрямо компенсациите за предоставяне на услуги от общ икономически интерес от страна на национално представителните организации на работниците и служителите и на работодателите.

Съвместната позиция се оформя като проект на ЗИД на ЗНЗ, ведно с мотивите към него, съгласно изискванията на ЗНА – с оглед осигуряването на по-голяма оперативност.

Предложените изменения и допълнения ще допринесат за осигуряване на нуждаещите се български граждани от предоставянето на услуги от общ икономически интерес по смисъла на по-горе норми, които се определят като „икономически дейности, даващи резултати от полза за цялото общество, които без публична намеса не биха били предоставени от пазара (или биха били предоставени при различни условия по отношение на качеството, безопасността, достъпността, равното третиране или универсалния достъп)“ 7 съгласно установените европейски изисквания.

.....
Васил Велев
Председател на УС на АИКБ

Димитър Манолов
Президент на КТ „Подкрепа“